

nye Præst, der bliver ansat i et Embede, ingenlunde være Skyld i, at Medlemmer før hans Embedstid have forladt Menigheden, og det vil ikke staae i hans Magt, hvor nidkær og dueelig han end er, strax at kalde dem tilbage til Menigheden og saaledes atter skaffe sig selv saavel som Kirkebetjenten de til den Tid tabte Indtægter. — Den ærede Cultusminister anførte, at det vilde blive Communens Sag, der lønner Skolelæreren, at erstatte det Tab, han maatte lide; — ja vel, sandt nok, men Skolevæsenet har i mine Tanker Intet her med Kirkevæsenet at gjøre. Jeg svarer: det er en kirkelig Sag, vi her behandle, vi have ikke med Skolevæsenet at gjøre. Men, hvis jeg endelig vilde holde mig til dette Synspunkt, da maa det bemærkes, at Offer og Accidentser paa mange, og vistnok paa de fleste Steder ere indrømmede Skolelærerne, uden at de derfor lide noget Udfrag i deres bestemte Kornløn, hvilket ikke tidligere var Tilfældet. Der er ogsaa af et æret Medlem udhævet, at, dersom den Bestemmelse var optagen i Lovforslaget, at det skulde staae den fremmede Præst frit for at benytte Kirken i Sognet, saa vilde vistnok en stor Deel af Banskfælighederne falde bort. Efter den Udtalelse, der er falden fra den ærede Cultusminister, er der jo al Udflugt til, at der ad administrativt Veie vil gjøres Foranstaltninger i den Retning, og det eventuelle Tab for Skolelæreren vil altsaa reduceres endnu betydeligt mere. Der er desuden Intet til Hinder for, at det Medlem, der af ædle Bevæggrunde, og det maa jeg antage, forlader sin Præst og slutter sig til en anden, ogsaa ad privat Veie — saasom der er blevet givet Anvisning herpaa — kan godtgjøre Skolelæreren det Tab, han lide i Offer og Accidentser, og, forudsat, at hans Børn vedblive at gaae i Skole hos denne, da var der jo saameget mere Opfordring for ham til at gjøre det. Idet jeg nu vil slutte mit Foredrag i denne Sag, vil jeg endnu gjøre den Bemærkning, at, dersom den paaanførte Passus ikke havde staaet i Lovforslaget, men der senere var fremkommet et Forslag, sigtende til at optage den, da troer jeg sandelig ikke, at den vilde have fundet synderlig Understøttelse her i Thinget. Med denne Bemærkning skal jeg slutte mit Foredrag.

Kirke: Saavidt jeg kunde forstaae den ærede Forslagsstiller, er han aldeles enig med mig, og jeg havde ogsaa ventet, at han havde sluttet sit Foredrag saaledes, at han i Forening med de andre Herrer, der have været med at stille Vædringsforslaget, vilde tage det tilbage. Han sagde nemlig, at hvis man kunde vide med Visshed, at det var Præstens Skyld, at Folk forlode et Sogn og henvendte sig til et andet, burde vistnok Præsten ene erstatte Skolelæreren det lide Tab; men derhos sagde han, at, naar en saadan Forandring skeete, skeete den alene, fordi Vedkommende ikke fandt sig tiltalte af den Præst, de havde i kirkelig Henseende; det kan jeg nu ikke fatte. Præsterne maae jo dog alle prædike paa een og samme Maade, de kunne jo ikke forkynde Religionen paa forskjellig Maade i de forskjellige Sogne, det er, uden at sige for meget, holde de fleste Præster sig til Texten, hvorover de prædike, og, naar de holde sig til den, kunne de ikke foretage saa mange Variationer med den, at man skulde kunne komme til det Resultat, at de vilde forkynde den modsatte Lære af den, de vare pligtige at forkynde. Det er for mig ganske klart, at naar Folk blive misfornøiede, og Følgen deraf bliver, at et større Antal Medlemmer af Menigheden forlader Præsten, saa kan man være temmelig vis paa, at Præsten er Aarsag dertil, og derfor meente jeg, at det talte for, at Præsten, hvis Forhold til Skolelæreren i Almindelighed er af den Bessaffenhed, at han nøie skjænder alle hans Indtægter, saasom de faste som dem, han har ved Offer og Accidentser, paa den allerbedste og naturligste Maade burde udrede det Tab, som Skolelæreren lide. Det kan jo ogsaa være, idetmindste vil jeg antage det, at man paa et andet Sted maaaskee vil tage Notiis af, hvad der her er sagt, og fremkomme med Vædringsforslag i den Retning.

Formanden: Jeg antager ikke, at der fra Thingets Side er Noget til Hinder for, at den ærede 2den Landsthingsmand for 11te Kred, der er Forslagsstiller, og som har begjært Ordet, atter erholder det, skjøndt han allerede har havt det to Gange. (Nei!)

Lundsteen: Jeg havde ikke ventet, oftere at skulle tage Ordet i denne Sag, men de Udtalelser, jeg hørte fra det ærede Medlem, der